

ข่าวจาก หนังสือพิมพ์ ไทยรัฐ
ฉบับวันพุธที่ 8 พฤศจิกายน พ.ศ.2566

คอลัมน์สัปดาห์หน้า 1 : คำมั่นและสัญญา “ไทย”...ลดโลกร้อน

“โลกร้อน”...นโยบายประเทศ ไทยไปทางไหน?

อาจารย์สนธิ ชัยวัฒน์ ผู้ทรงคุณวุฒิด้านสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ ชมรมนักวิชาการสิ่งแวดล้อม มองว่า ข้อแรก...จะมีการประชุมว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศแห่งสหประชาชาติ ครั้งที่ 28 หรือ “COP 28” จัดขึ้นที่นครดูไบ สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ ระหว่างวันที่ 30 พ.ย.- 12 ธ.ค.นี้ ประเด็นที่สำคัญคือติดตามเร่งรัดการมุ่งหน้าสู่การใช้แหล่งพลังงานสะอาด และลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกให้ได้ก่อนปี 2030

ข้อถัดมา... “นายกรัฐมนตรีประเทศไทย” แถลงต่อที่ประชุม COP26 กรุงกลาสโกว์ สหราชอาณาจักร เมื่อ 1 พ.ย.64 ว่า...ประเทศไทยจะยกระดับการแก้ไขปัญหาภูมิอากาศอย่างเต็มที่ด้วยทุกวิถีทางเพื่อให้ประเทศไทยบรรลุเป้าหมายความเป็นกลางทางคาร์บอนภายในปี 2050 บรรลุเป้าหมายการปล่อยก๊าซเรือนกระจกสุทธิเป็นศูนย์ได้ในปี 2065 และด้วยการสนับสนุนทางการเงิน...เทคโนโลยีอย่างเต็มที่... เท่าเทียมสามารถยกระดับ NDC (แผนปฏิบัติการ) ขึ้นเป็นร้อยละ 40 โดยภาคพลังงานและภาคขนส่งต้องลดให้ได้ 266 ล้านตันจากที่ปล่อยออกมาภาคอุตสาหกรรมต้องลดให้ได้ 2.25 ล้านตัน ภายในปี 2030... ภาคของเสียต้องลดก๊าซเรือนกระจกประมาณ 2.6 ล้านตัน...ส่วนภาคที่ทำหายอย่างยิ่ง คือภาคการเกษตรต้องลดให้ได้ 1 ล้านตัน

ข้อที่สาม...รายงานของสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (สผ.) ระบุประเทศไทยปล่อยก๊าซเรือนกระจกร้อยละ 0.8 ของโลก เป็นอันดับที่ 19 ของโลก โดย “จีน”...ปล่อยมากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาคือ “สหรัฐอเมริกา” และสหภาพยุโรป โดยในปี 2565 ไทยมีการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์เฉพาะภาคพลังงานอยู่ที่ 247.7 ล้านตันคาร์บอนเพิ่มขึ้นจากเดิม 1.5%...จากการปล่อยก๊าซเรือนกระจกของประเทศไทยในปี 2559 อยู่ที่ 354 ล้านตันคาร์บอน ขณะที่ป่าไม้ดูดคาร์บอนไดออกไซด์ (CO2) ได้เพียงประมาณ 91 ล้านตัน

ข้อที่สี่... “CO2” มาจากการผลิตไฟฟ้าจากถ่านหิน ก๊าซธรรมชาติถึงร้อยละ 38 รองมาคืออุตสาหกรรมและขนส่งร้อยละ 28 และ 27 ตามลำดับ จากการคำนวณโดยองค์การก๊าซเรือนกระจกพบว่าหากจะให้เป็น “Net Zero” ของ “CO2” ในปีดังกล่าว...ภาคพลังงานต้องลดก๊าซเรือนกระจกให้ได้ปีละ 86 ล้านตัน และ...ป่าไม้ต้องดูด CO2 ให้ได้ปีละ 120 ล้านตันกล่าวคือต้องเพิ่มต้นไม้เพื่อดูด CO2 จากที่มีอยู่แล้วให้ได้ปีละ 29 ล้านตัน...ซึ่งในงานวิจัยพบว่า “ต้นไม้ใหญ่”

สามารถดูด CO2 ได้ไม่เกิน 6.09 ตัน CO2 ต่อไร่ต่อปี ดังนั้นจึงต้องปลูกต้นไม้ให้ได้ 4.7 ล้านไร่ต่อปีทุกปี

ข้อที่ห้า...สำหรับภาคพลังงานต้องปฏิรูปใหม่ทั้งหมดคือต้องใช้ “พลังงานทางเลือก” ให้ได้มากกว่าร้อยละ 50 และยานพาหนะต้องเป็นเครื่องยนต์ไฟฟ้าทั้งหมด ต้องยกเลิกการใช้ถ่านหินเป็นเชื้อเพลิง ใช้ก๊าซธรรมชาติร้อยละ 50 ใช้พลังงานแสงอาทิตย์ให้มากขึ้น ลดการเกิดขยะหรือนำมาใช้ซ้ำและรีไซเคิลให้มากที่สุด รวมทั้งต้องไม่ให้เกิดการเผาป่า การเผาในที่โล่งทุกแห่ง ส่วนสภาพแวดล้อมของเมืองต้องทำให้เป็นเมืองสังคมคาร์บอนต่ำ (Low carbon society) ให้มากที่สุด

ข้อที่หก...เมื่อประเทศไทยไปแถลงให้สัญญาต่อนานาชาติแล้วจึงเป็นการผูกมัดที่ต้องทำให้ได้ภายใน 30 ปี...ซึ่งหากดูจากแผนปฏิบัติและการทำงานจริงแล้วในสภาพปัจจุบันแทบไม่มีทางเป็นไปได้เลย ทั้งขาดการส่งเสริมให้ประชาชนใช้รถยนต์ไฟฟ้าซึ่งยังมีราคาแพงมาก (คันละเกือบ 2 ล้านบาท) และสถานีเติมไฟระหว่างทางมีน้อย, ถ่านหินยังเป็นสินค้าราคาถูกที่รัฐบาลยังส่งเสริมให้ใช้อยู่, การผลิตไฟฟ้าจากพลังงานหมุนเวียนยังมีสัดส่วนที่น้อยมาก รวมทั้ง “รัฐ” ยังส่งเสริมการค้าจัด “ขยะ” ที่ปลายทาง ทั้งการเผาและฝังมากกว่าการจัดการที่ต้นทาง เช่น ไม่มีกฎหมายกำหนดให้ประชาชนแยกขยะที่ต้นทางเพียงแค่ว่าขอความร่วมมือ นอกจากนี้ยังกำหนดให้มีการนำเข้า “ขยะพลาสติก” จากต่างประเทศเพียงแต่เปลี่ยนชื่อเป็น “เศษพลาสติก” แทน เป็นต้น

ตอกย้ำ “ประเทศไทย” กับการคว่ำสถิติผลิตขยะพลาสติกอยู่ในอันดับ 12 ของโลก และทิ้งลงทะเลมากที่สุดเป็นอันดับ 10 ของโลก ประเด็นนี้ อาจารย์สนธิ ให้สัมภาษณ์ทีมข่าวเฉพาะกิจไทยรัฐออนไลน์ไว้ว่า หากย้อนไปเมื่อวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2564 ครม.ได้มีมติ “แบน” พลาสติก 4 ชนิด และต้องไม่มีใช้ในปี 2565

ประกอบด้วย 1.ถุงพลาสติกหูหิ้ว ความหนาน้อยกว่า 36 ไมครอน 2.กล่องโฟมบรรจุอาหาร (ไม่รวมโฟมกันกระแทกในภาคอุตสาหกรรม) 3.แก้วพลาสติกความหนาน้อยกว่า 100 ไมครอน 4.หลอดพลาสติกทั้งหมด (ยกเว้นในการใช้กับคนชราและคนป่วยเท่านั้น)

“หมายความว่าในปี 2565 ต้องไม่มีใช้...แต่ทุกวันนี้ จะสิ้นปี 2566 อยู่แล้ว เรายังเห็นใช้กันเป็นปกติ...สิ่งที่เกิดขึ้นคือมติ ครม.ที่ไร้ประสิทธิภาพ หากเจ้าภาพในการทำงานไม่ได้ สิ่งที่กรมควบคุมมลพิษทำคือการดูแล้วพอลดงล่าวเป็นอย่างไร แต่คนที่บังคับใช้เรื่องนี้กลับไม่มี”

ดังนั้นเราจึงเห็นว่า...ตามตลาด ร้านค้า โดยเฉพาะตลาดปลายังใช้กันหมด...สิ่งที่เกิดขึ้นตามห้างใหญ่ๆไม่มีการแจกถุงพลาสติก แต่มีการขายในราคาแตกต่างกัน หากเป็นในต่างประเทศไม่สามารถทำแบบนั้นได้ หากมีเขาจะเก็บภาษีเพิ่ม...หมายความว่าหากห้างไหนให้ถุงพลาสติกที่ “รีไซเคิล” ไม่ได้ แบบ “ใช้แล้วทิ้ง” ต้องจ่ายภาษี ยกตัวอย่างในยุโรป พลาสติก 0.8 ยูโรต่อพลาสติก 1 กก. ด้วยเหตุนี้สินค้าที่จะไปขายในยุโรปได้ หากมีพลาสติกจะต้องเป็นพลาสติกที่สามารถรีไซเคิลได้เกือบ 100% ดังนั้นเขาจึงไม่ใช้พลาสติกแบบ Single-use ถ้าจำเป็นต้องแจกถุง เขาจะให้ถุงกระดาษ หรือถุงที่สามารถย่อยสลายได้ หากจะพูดกันตรงๆสาเหตุที่ “ไทย” กับ “ยุโรป” มีผลลัพธ์ที่แตกต่างกัน เพราะประเทศไทยเลือกใช้วิธีการ “ขอความร่วมมือ” แต่ยุโรป คือ

“กฎหมาย” การที่ไทยใช้คำว่า “ขอความร่วมมือ” จึงกลายเป็นช่องโหว่ ร้านค้าปลีกยักษ์ หรือห้าง ก็สบายๆเลย เรียกว่า...ให้ความร่วมมือลดจ่ายถุงพลาสติกกลายเป็น “ลดค่าใช้จ่าย” ไปด้วย แถมขายได้อีกกลายเป็นคำถามว่า “เอื้อประโยชน์” ให้กับเหล่าห้างหรือไม่...” สิ่งทีภาครัฐควรทำคือการออกกฎหมายเป็นเรื่องเป็นราว คือต้อง “ไม่ผลิต” ถุงพลาสติกที่ใช้แล้วทิ้งเลย หรือเปิดทางเลือกคือให้ผลิต แต่ต้องเสียภาษีมากขึ้น

“ถึงแม้ว่าต้นทุนถุงพลาสติกย่อยสลายได้มีราคาแพงกว่าก็จริง... แต่ภาครัฐก็ต้องหาวิธีการจูงใจ ประเด็นปัญหาคือรัฐบาลส่งเสริมหรือไม่ คือมีมติ (กรม.) แต่ไม่มีมาตรการที่ชัดเจน มันเลยทำไม่ได้”

“ประเทศไทย” ต้องจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมอย่างจริงจัง เริ่มจากตั้งคณะกรรมการให้ชัดเจนมีเจ้าภาพ ทุกวันนี้เรายังเห็น...โพลม ถุงบรรจุอาหารเต็มบ้านเต็มเมือง ทางออกของเรื่องนี้คือต้องไม่ผลิต ใครผลิตต้องจ่าย “ภาษีมหาศาล”

กรม.สั่งกระทรวงอุตสาหกรรมไล่บี้เหมือนโปแตส อั้ง 8 ปี ไม่ขุดทิ้งที่มีแระจำนวนมาก

นายชัย วัชรรงค์ โฆษกประจำสำนักนายกรัฐมนตรี เปิดเผยว่า นายกรัฐมนตรี ได้สั่งการในที่ประชุมคณะรัฐมนตรี (กรม.) เมื่อวันที่ 7 พ.ย.66 ให้กระทรวงอุตสาหกรรม ไปเร่งรัดเรื่องโครงการเหมืองแร่โปแตสในพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เนื่องจากโครงการมีความล่าช้า ทั่วทั้งประเทศไทยมีแร่โปแตสอยู่จำนวนมากในพื้นที่ภาคอีสาน ในพื้นที่ของจังหวัดอุดรธานี ชัยภูมิ ไปจนถึงนครราชสีมาตอนบน โดยแร่โปแตสนั้นถือว่าเป็นหนึ่งใน 3 แร่ที่สำคัญที่ใช้ในการทำปุ๋ยหรือทำเป็นแม่ปุ๋ย ปัจจุบันประเทศที่ผลิตปุ๋ยจากโปแตสเป็นอันดับ 1 คือประเทศแคนาดา ขณะที่ประเทศไทยมีปริมาณแร่โปแตสมากเป็นอันดับสองของโลก

ในช่วงที่ผ่านมาผู้ได้ประทานบัตรในการทำเหมืองแร่โปแตสไปแล้ว 3 ราย แต่ก็ยังไม่สามารถที่จะเปิดพื้นที่ทำเหมืองได้ โดยหนึ่งในเจ้าที่ได้สัมปทานไปนั้นได้ไปกว่า 8 ปีแล้ว แต่ก็ยังไม่สามารถที่จะขุดแร่ขึ้นมาได้ ส่วนอีก 2 บริษัทที่ได้สัมปทาน มีการรายงานว่าติดปัญหาเรื่องเงินทุน

“นายกฯมีคำสั่งไปยังกระทรวงอุตสาหกรรมให้ไปศึกษาว่า หากรายเดิมที่ได้รับสัมปทานไปแล้วไม่สามารถนำเอาโปแตสที่เป็นสินแร่ที่มีประโยชน์และเป็นที่ต้องการของประเทศและโลกนั้นขึ้นมาใช้ประโยชน์นั้น ก็ให้ไปดูว่าจะมีวิธีการที่จะมีผู้เล่นใหม่ที่มีความพร้อมเข้ามาเป็นผู้พัฒนาแหล่งแร่โปแตสในภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้หรือไม่”

ทั้งนี้ จากที่นายกฯได้ไปเยี่ยมพื้นที่พิเศษภาคตะวันออก (อีอีซี) พบว่า มีหลายโครงการล่าช้ามาก เช่น การถมทะเลท่าเรือแหลมฉบังเฟส 3 ซึ่งนายกฯไม่ต้องการเห็นผู้บริหารรัฐแก่ต่างแทนผู้รับเหมา แต่ต้องการให้ไปไล่บี้ผู้รับเหมาทำงานให้แล้วเสร็จตามสัญญาจัดซื้อจัดจ้าง เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการทำงาน และเร่งรัดการลงทุนอีอีซี จึงได้แต่งตั้งนายสุริยะ จึงรุ่งเรืองกิจ รมว.คมนาคม เป็นประธานคณะกรรมการเร่งรัดการลงทุนพื้นที่อีอีซี และให้เลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการนโยบายเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (สกพอ.) เป็นเลขานุการ

มือใหม่หัดปลูกมะละกอ เหลือเชื่อ ไม่ถึงปี คืนทุน

ในช่วง 3-4 ปีหลัง มะละกอเป็นไม้ผลที่อยู่ในกระแสน่าลงทุนอย่างมาก ด้วยราคาที่สูงใจมาตลอด โดยเฉพาะปีนี้ราคา มะละกอพุ่งขึ้นสูงสุดในรอบประวัติศาสตร์ 30 ปี ราคาหน้าสวนขึ้นไปถึง กก.ละ 50-60 บาท เรียกได้ว่า สวนที่มีมะละกอเก็บผลผลิตขายในช่วง 2-3 เดือนที่ผ่านมา คว่าเงินล้านกันเห็นๆ

“ก่อนหน้าที่จะหันมาปลูกมะละกออย่างจริงจัง มีอาชีพรับจ้างขนส่งมะละกอจากแปลงปลูก วิ่งหามะละกอแทบจะทั่วประเทศ นำมาส่งยังแผงรับซื้อที่ตลาดไทมานานกว่า 8 ปี มาช่วงหลังโควิด มะละกอราคาดีมาทั้งมะละกอดิบและสุก เพราะก่อนหน้าประสบปัญหาด้านราคา คนจึงเลิกปลูกไปเยอะ จึงทำให้เกิดแรงบันดาลใจ แต่ละรอบการเก็บมะละกอ ได้เรียนรู้การปลูกมาบ้างจากเกษตรกรที่ไปรับซื้อ เมื่อจังหวะและเวลาเหมาะสม เลยลองมาปลูกเองครั้งแรกในปีนี้ ปลูก 8 ไร่ 1,600 ต้น ลงทุนไป 3 แสน เก็บมะละกอ 5 ครั้ง คืนทุนแล้ว”

ณัฐพล ธัญญูชีพ เกษตรกรคนเก่งแห่งบ้านคำหาด ต.หนองผือ อ.เขมราฐ จ.อุบลราชธานี บอกถึงที่มาของการปลูกมะละกอเป็นอาชีพ แม้จะเป็นมือใหม่ แต่มะละกอก็ติดผลดกและสวย โดยยังเหลือเม็ดเงินบนต้นอีกมหาศาล...เดิมพื้นที่แถบนี้แทบจะไม่มีใครเหมาะสมในการปลูกมะละกอเลย ดินมีความอุดมสมบูรณ์ต่ำมาก เพราะเป็นไร่มันสำปะหลังเก่า แหล่งน้ำก็ไม่มี จึงเริ่มต้นลงทุนตั้งแต่ยังไม่ได้ปลูกด้วยเงินร่วม 1 แสนบาท แบ่งเป็นค่าขุดบ่อบาดาล 3 หมื่นบาท พร้อมกับขุดสระเก็บน้ำรวมพลาสติกปูบ่ออีกเกือบ 5 หมื่นบาท และดึงไฟฟ้าเข้าสวนอีกนิดหน่อย

จากนั้นปรับสภาพดินให้ร่วนซุย เพิ่มธาตุอาหารในดินโดยลงซีไค์แกลบหนึ่งคันรถสิบล้อหรือประมาณ 10 ตัน ค่าใช้จ่ายประมาณ 25,000 บาท รดน้ำทิ้งไว้ราว 1 เดือน จนดินเริ่มมีสภาพดีขึ้นมาบ้าง เริ่มเหมาะสมกับการลงปลูก แล้วจึงยกร่องขึ้นแปลง แต่ด้วยสภาพดินช่วงนั้นยังไม่ดีขึ้นมากนัก เลยต้องปรับสภาพดินอย่างต่อเนื่องโดยใส่ซีไค์แกลบทุกๆ 2 เดือน เมื่อดินร่วนซุยขึ้นกว่าเดิมมากจึงเริ่มลงปลูก โดยสั่งต้นกล้าพร้อมปลูกราคาถุงละ 6 บาท บรรจุกุญละ 3-4 ต้น พื้นที่ 8 ไร่ ปลูกได้ 1,600 ต้น ระยะปลูก 2.8 เมตร ใส่ซีไค์แกลบทุก 2 เดือน โดยซีไค์แกลบ 1 กระสอบใส่ได้ 4-5 ตัน

ณัฐพล บอกต่อไปถึงการดูแลบำรุงรักษามะละกอ จะใส่ปุ๋ยตามช่วงการเจริญเติบโต ช่วง 5 เดือนแรก ใส่ปุ๋ยสูตรเสมอ 16-16-16 สัปดาห์ละ 2 กระสอบ (กระสอบละ 50 กก.) ผสมกับ 15-0-0 จำนวน 1 กระสอบ (กระสอบละ 25 กก.) ใส่ต้นละ 2-3 กำมือ ทุก 15 วัน เข้าสู่เดือนที่ 6 ให้ใช้ปุ๋ย 16-16-16 สลับกับ 15-5-20 ปริมาณเท่าเดิม เมื่อเข้าเดือน 7 ก็เริ่มให้สูตร 13-13-21 สลับกับสูตร 8-24-24 ทุก 15 วันเท่าเดิม แต่อัตราการใส่แต่ละรอบ 5 กระสอบต่อพื้นที่ทั้งหมด

8 ไร่ ส่วนทางใบก็พ่นแค่สำหรับทะเลกับแคลเซียม-โบรอนทุก 10 วัน ช่วงไหนที่ไม่ค่อยมีแดดหรืออากาศปิดก็จะพ่นสังกะสีเสริม ส่วนสารกำจัดโรคและแมลงพ่นตามการระบาดและป้องกันในบางช่วงที่เสี่ยงต่อการระบาด แต่ส่วนใหญ่จะเน้นที่สารกำจัดเชื้อราเพราะเป็นช่วงฝน

เจ้าของสวนมะละกอมือใหม่ บอกในตอนท้ายว่า เมื่อเข้าสู่เดือนที่ 8 มะละกอก็จะเริ่มเก็บผลผลิตได้ โดยที่นี้เก็บมะละกามาแล้ว 5 ครั้ง ห่างกันประมาณ 4 วัน ครั้งแรกเก็บได้ไม่มากแค่ 500 กก. ครั้งที่ 2 เก็บได้ 1,200 กก.ครั้งที่ 3-5 ได้มากถึงครั้งละ 4,000 กก. ยังเหลือเวลาเก็บอีกมาก เพราะส่วนใหญ่มะละกอก็เก็บได้ประมาณ 2 เดือน ก็จะหมดรุ่น แล้วจึงปักชำรุ่น และเก็บไปได้นาน 3-5 ปี ราคาเฉลี่ย กก.ละ 40-50 บาท บวกลดคุณภาพแค่เก็บ 5 ครั้ง ก็กำไรเหลือๆ สอบถามรายละเอียดได้ที่ 09-2274-1759

กรวัฒน์ วินิล